

AGATHA CHRISTIE

Μυστήριο στην Καραϊβική

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μυστήριο στην Καραϊβική**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *A Caribbean Mystery*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollinsPublishers*, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Θ. Μπανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1964. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εξωφύλλου: *HarperCollinsPublishers Ltd.*

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Το σπίτι με τους Ιβίσκους»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3330-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3331-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoioi Str., 144 52 Metamorfofosi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Μυστήριο στην Καραϊβική

Μετάφραση: Χρύσα Θ. Μπανιά

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαθητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μουσικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μουσικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ
Σιωπηλός μάρτυρας
Έγκλημα στον Νείλο
Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
Μυστήριο στην Καραϊβική
Η ξεχασμένη δολοφονία
Ο φόνος είναι εύκολος
Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας
Ο Ωχρός Ίππος
Το μυστήριο του Σίταφορντ

Στον παλιό μου φίλο
Τζον Κρούικσανκ Ρόουζ
με χαρούμενες αναμνήσεις
από την επίσκεψή μου στις Δυτικές Ινδίες

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
1. Ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ διηγείται μια ιστορία	17
2. Η μισ Μαργλ κάνει συγκρίσεις	28
3. Θάνατος στο ξενοδοχείο	38
4. Η μισ Μαργλ αναζητά ιατρική φροντίδα	43
5. Η μισ Μαργλ παίρνει μια απόφαση	47
6. Τις μικρές πρωινές ώρες	54
7. Πρωινό στην παραλία	59
8. Μια συνομιλία με την Έστερ Γουόλτερς	70
9. Η δεσποινίς Πρέσκοτ και άλλοι	78
10. Μια απόφαση στο Τζέιμσταουν	87
11. Βράδυ στο Γκόλντεν Παλμ	91
12. Οι παλιές αμαρτίες έχουν μακριά σκιά	100
13. Η αποχώρηση της Βικτόρια Τζόνσον	105
14. Έρευνα	109
15. Η έρευνα συνεχίζεται	116
16. Η μισ Μαργλ αναζητά βοήθεια	126

17. Ο κύριος Ρέιφιελ αναλαμβάνει δράση	139
18. Χωρίς τα προνόμια του κλήρου	154
19. Χρήσεις ενός παπουτσιού	165
20. Νυχτερινός συναγερμός	171
21. Ο Τζάκσον περί καλλυντικών	180
22. Ένας άνδρας στη ζωή της;	188
23. Η τελευταία μέρα	195
24. Νέμεση	202
25. Η μισ Μαργλ χρησιμοποιεί τη φαντασία της	210
Επίλογος	217

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Μυστήριο στην Καραϊβική κυκλοφόρησε το 1964 στο Ηνωμένο Βασίλειο και το 1965 στις ΗΠΑ.

Η κριτική του Observer το χαρακτήρισε «το ευχάριστο comeback ενός βετεράνου», ενώ οι Sunday Times έγραψαν ότι «δεν υπάρχει πιο πανούργος παίκτης από την Άγκαθα Κρίστι στο παιχνίδι του φόνου».

Το βιβλίο έγινε ταινία για την αμερικανική τηλεόραση με την Έλεν Χέιζ στον ρόλο της Μις Μαρπλ το 1983, ενώ το 1989 γυρίστηκε ως επεισόδιο της σειράς του BBC Agatha Christie's Miss Marple με την Τζόαν Χίκσον στον πρωταγωνιστικό ρόλο. Το 2013 διασκευάστηκε ξανά, για την τηλεοπτική σειρά Agatha Christie's Marple με πρωταγωνίστρια την Τζούλια Μακένζι.

Από τις τρεις τηλεοπτικές διασκευές, η μόνη που έχει γυριστεί όντως στην Καραϊβική είναι αυτή του 1989.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Μις Μαργλ

Ηλικιωμένη κάτοικος του Σεντ Μέρι Μιντ που δεν παντρεύτηκε ποτέ. Ιδιαίτερα οξυδερκής και με ισχυρή συνδυαστική ικανότητα, γνωρίζει σε βάθος την ανθρώπινη φύση και φημίζεται για τους παραλληλισμούς που κάνει μεταξύ των γεγονότων των εγκληματικών υποθέσεων και των συμβάντων του χωριού.

Τιμ Κένταλ

Συνιδιοκτήτης του Ξενοδοχείου Γκόλντεν Παλμ μαζί με τη σύζυγό του, Μόλι. Πολύ αφοσιωμένος σύντροφος και ευσυνείδητος επαγγελματίας, ανησυχεί για την υγεία της Μόλι και για την πρόοδο της επιχείρησής του και είναι συμπαθής σε όλους. Ωστόσο κάποια στιγμή η τύχη του θα στερέψει, και το παρελθόν του θα βγει στην επιφάνεια.

Μόλι Κένταλ

Νεαρή σύζυγος του Τιμ Κένταλ και συνιδιοκτήτρια του Ξενοδοχείου Γκόλντεν Παλμ. Αρχικά πρόσχαρη και ανέμελη, σύντομα αρχίζει να εμφανίζει σημάδια ψυχικής ανισορροπίας, ενώ ταυτόχρονα κυκλοφορούν περίεργες φήμες για το παρελθόν της. Τα πράγματα, ωστόσο, δεν είναι διόλου όπως φαίνονται και τη Μόλι περιμένει μια δυσάρεστη, επικίνδυνη έκπληξη.

Ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ

Ηλικιωμένος απόστρατος αξιωματικός που απολαμβάνει να διηγείται ιστορίες από το παρελθόν του ανά τον κόσμο αλλά και άλλες που απλώς έχει ακούσει. Θέτει σε κίνηση τα γεγονότα με μία από αυτές, η οποία, ωστόσο, θα αποβεί μοιραία.

Κύριος Ρέιφιελ

Πάμπλουτος πελάτης του ξενοδοχείου, με χαρακτήρα φαινομενικά απότομο και οξύθυμο. Τον συνοδεύουν ένας βοηθός και μία γραμματέας, μιας και η κατάσταση της υγείας του δεν είναι καθόλου καλή και χρειάζεται καθημερινή στήριξη. Συνασπίζεται με τη μισ Μαργι για να προσπαθήσουν να ανακαλύψουν τον δολοφόνο.

Άρθουρ Τζάκσον

Βοηθός και μασέρ του κυρίου Ρέιφιελ, μένει μαζί του στο Ξενοδοχείο Γκόλντεν Παλμ. Δείχνει να αντέχει καλά το οξύθυμο αφεντικό του και παίζει αποφασιστικό ρόλο στη λύση του μυστηρίου διευκολύνοντας τη μισ Μαργι σε μια καθοριστική αποστολή.

Έστερ Γουόλτερς

Χήρα, γραμματέας του κυρίου Ρέιφιελ, η οποία τον συνοδεύει στην Καραϊβική, από όπου εκείνος εξακολουθεί να δουλεύει. Φαίνεται να μην παίρνει ενεργό μέρος στις κοινωνικές απολαύσεις του νησιού, ωστόσο κρύβει μια συναισθηματική σύνδεση που θα την εμπλέξει σε μια δυσάρεστη κατάσταση.

Βικτόρια Τζόνσον

Καμαριέρα του ξενοδοχείου που κατάγεται από το Σεντ Ονορέ. Είναι πρόσχαρη και πρόθυμη στη δουλειά της, ωστόσο η παρατηρητικότητά της και η αντίληψή της δε θα της αποφέρουν αυτό που προσδοκά.

Έντουαρντ Χίλιγκντον

Ένας από τους τέσσερις φυσιοδίφες του νησιού. Μια εξωσυζυγική σχέση από το παρελθόν και οι άσχημες προεκτάσεις της τον κατατρέχουν, ωστόσο πασχίζει να ξανακερδίσει γαλήνη και ισορροπία στον γάμο του.

Έβελιν Χίλιγκντον

Σύζυγος του Έντουαρντ κι επίσης φυσιοδίφης. Προσποιείται ότι έχει έναν ήρεμο γάμο και ότι αγαπά τον σύζυγό της, ωστόσο εδώ και χρόνια έχει αποδεχθεί ότι αυτό δεν είναι παρά μια παράσταση για τον κοινωνικό περίγυρο. Στέκεται στο πλευρό της Μόλι όταν εκείνη περνά τις δυσκολίες που σχεδόν την οδηγούν στην κατάρρευση.

Γκρέγορι Ντάισον

Αμερικανός φυσιοδίφης, χήρος και ξαναπαντρεμένος με τη Λάκι Ντάισον. Άνδρας πρόσχαρος και ιδιαίτερα κόλακας με λόγια και έργα προς τις ωραίες γυναίκες. Και το δικό του παρελθόν κρύβει ένα ένοχο μυστικό, το οποίο, ωστόσο, έχει καταφέρει να καλύψει με μεγάλη επιτυχία.

Λάκι Ντάισον

Δεύτερη σύζυγος του Γκρέγορι Ντάισον και μακρινή εξαδέλφη της πρώτης του γυναίκας, αλλά και άτομο για το οποίο δεν αργούν να κυκλοφορήσουν φήμες. Η εξωτερική ομοιότητά της με τη Μόλι Κένταλ θα της παίξει άσχημο παιχνίδι.

Ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ διηγείται μια ιστορία

Πάρτε, ας πούμε, το θέμα με την Κένυα», είπε ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ. «Λέγονται τόσες φλυαρίες από άτομα που δεν έχουν ιδέα γι' αυτό το μέρος! Εγώ, όμως, πέρασα εκεί δεκατέσσερα χρόνια από τη ζωή μου. Μάλιστα, ήταν μερικά από τα καλύτερά μου χρόνια...»

Η ηλικιωμένη μισ Μαρπλ έγειρε το κεφάλι.

Ήταν μια ευγενική χειρονομία αβρότητας. Όσο ο συνταγματάρχης Πάλγκρεϊβ συνέχιζε με τις όχι και τόσο ενδιαφέρουσες αναμνήσεις μιας ζωής, η μισ Μαρπλ ακολουθούσε γαλήνια τις δικές της σκέψεις. Ήταν μια πολύ οικεία ρουτίνα για εκείνη. Άλλαζε μόνο το σκηνικό. Στο παρελθόν, αυτό ήταν κυρίως η Ινδία. Ταγματάρχες, συνταγματάρχες, αντιστράτηγοι, και μια οικεία διαδοχή λέξεων: Η Σίμλα*. Οι βαστάζοι. Οι τίγρεις. Το τσότα χάζρι**, το τίφιν***. Οι χίτμαγκαρ****, και τα λοιπά. Με τον ταγματάρχη Πάλγκρεϊβ οι

* Μεγάλη πόλη της Ινδίας. (Σ.τ.Ε.)

** Ελαφρύ γέυμα που σερβιριζόταν νωρίς το πρωί κατά την εποχή της αποικιοκρατίας στην Ινδία.

*** Ελαφρύ απογευματινό γέυμα. (Σ.τ.Ε.)

**** Υπηρέτες. (Σ.τ.Ε.)

όροι διέφεραν ελαφρώς. Το σαφάρι. Οι Κικιούγιου*. Οι ελέφαντες. Τα σουαχίλι. Όμως το μοντέλο ήταν κατ' ουσίαν το ίδιο. Ένας ηλικιωμένος που είχε ανάγκη κάποιον πρόθυμο να τον ακούσει, για να μπορέσει να ξαναζήσει στη μνήμη του μια ευτυχισμένη εποχή. Μια εποχή που είχε ίσια πλάτη, καλή όραση, οξεία ακοή. Κάποιοι από αυτούς τους ομιλητές ήταν ωραία γερασμένοι στρατιωτικοί, άλλοι, πάλι, δυστυχώς, άχαροι. Και ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ, με το μπλάβο πρόσωπο, το γυάλινο μάτι και τη γενικότερη εμφάνιση ταριχευμένου βατράχου, ανήκε στη δεύτερη κατηγορία.

Η μισ Μαρπλ επεδείκνυε σε όλους την ίδια ευγενή φιλανθρωπία. Καθόταν πάντα πρόθυμη κι έγερνε κάπου κάπου το κεφάλι συμφωνώντας ευγενικά, ενώ ταυτόχρονα έκανε δικές της σκέψεις και απολάμβανε ό,τι μπορούσε να απολαύσει: σε αυτή την περίπτωση, το βαθύ γαλάζιο της Καραϊβικής θάλασσας.

Ήταν τόσο ευγενικό εκ μέρους του καλού της Ρέιμοντ, σκεφτόταν με ευγνωμοσύνη, τόσο πραγματικά, αληθινά ευγενικό... Η μισ Μαρπλ πραγματικά δεν καταλάβαινε γιατί έμπαινε σε τέτοιο κόπο για την ηλικιωμένη θεία του. Ενοχές, ίσως· κάποια αίσθηση οικογενειακού πνεύματος; Μπορεί και να την αγαπούσε πραγματικά...

Η μισ Μαρπλ πίστευε ότι, γενικότερα, ο Ρέιμοντ την αγαπούσε –πάντα έτσι ήταν– με τρόπο ελαφρώς απελπισμένο και περιφρονητικό! Ανέκαθεν προσπαθούσε να την κρατά ενήμερη. Της έστελνε να διαβάσει βιβλία. Σύγχρονα μυθιστορήματα. Ήταν τόσο δύσκολο αυτό· μιλούσαν όλα για πολύ δυσάρεστους ανθρώπους που έκαναν ιδιαίτερα αλλόκοτα πράγματα και, καθώς φαίνεται, δεν τα απολάμβαναν καν. Η λέξη «σεξ» δεν αναφερόταν όταν η μισ Μαρπλ ήταν νέα· η πράξη, όμως, γινόταν κατά κόρον· δεν τη συζητούσαν τόσο πολύ, αλλά τη χαιρόνταν πολύ περισσότερο απ' ό,τι σήμερα, ή τουλάχιστον έτσι της φαινόταν. Αν και συνήθως το χαρακτήριζαν ως αμάρτημα, άθελά της η μισ Μαρπλ πίστευε ότι ήταν προτιμότεο από αυτό που έδειχνε να είναι σήμερα: κάτι σαν καθήκον.

* Η μεγαλύτερη πληθυσμιακή φυλή της Κένυας. (Σ.τ.Ε.)

Η ματιά της ξεστράτισε για μια στιγμή στο βιβλίο στην ποδιά της, ανοιχτό στη σελίδα είκοσι τρία. Ως εκεί είχε φτάσει (και δεν είχε καμία όρεξη να πάει παραπέρα!).

«Θέλεις να πεις ότι δεν έχεις ΚΑΜΙΑ σεξουαλική εμπειρία;» ρώτησε κατάπληκτος ο νεαρός. «Και είσαι δεκαεννιά. Μα πρέπει. Είναι ζωτικής σημασίας».

Η κοπέλα κρέμασε το κεφάλι δυσανεστημένη και τα ίσια, λαδωμένα μαλλιά έπεσαν στο πρόσωπό της.

«Το ξέρω», μουρμούρισε. «Το ξέρω».

Εκείνος την κοίταξε, είδε την παλιά, λερωμένη μπλούζα, τα γυμνά πόδια, τα βρόμικα νύχια των ποδιών, μύρισε το ταγγό λίπος... κι αναρωτήθηκε γιατί την έβρισκε τόσο παράλογα ελκυστική.

Το ίδιο αναρωτιόταν και η μισ Μαργλ. Και τι πράγμα ήταν αυτό; Να σου επιβάλλουν τη σεξουαλική εμπειρία σαν να είναι σίδηρος σε σιρόπι! Τις άμοιρες τις νεαρές...

«Καλή μου θεία Τζέιν, γιατί επιμένεις να χώνεις το κεφάλι στην άμμο σαν υπέροχη στρουθοκάμηλος; Σε τυλίγει η ειδυλλιακή ζωή της υπαίθρου. Αυτό που μετράει είναι η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ».

Έτσι είπε ο Ρέιμοντ, και η θεία του Τζέιν έδειξε απόλυτα πτοημένη και είπε: «Ναι», δυστυχώς, μάλλον ήταν κάπως παλιομοδίτισσα...

Αν και στην πραγματικότητα η ζωή της υπαίθρου μόνο ειδυλλιακή δεν ήταν. Άνθρωποι όπως ο Ρέιμοντ δεν είχαν ιδέα. Στα χρόνια που έζησε σε μια ενορία της επαρχίας, η Τζέιν Μαργλ απέκτησε ευρύτατες γνώσεις για τα δεδομένα της ζωής της υπαίθρου. Δεν ένιωθε καμία ανάγκη να τα κουβεντιάσει, όμως τα γνώριζε. Πολύ σεξ, φυσικό και παρά φύση. Βιασμοί, αιμομειξίες, κάθε είδους διαστροφή. (Κάποιες από αυτές, μάλιστα, δεν έδειχναν να τις έχουν ακούσει ούτε καν οι έξυπνοι νεαροί από την Οξφόρδη που έγραφαν βιβλία.)

Η μισ Μαργλ επέστρεψε στην Καραϊβική κι έπιασε ξανά τον ειρμό των λεγομένων του ταγματάρχη Πάλγκρεϊβ...

«Πολύ ασυνήθιστη εμπειρία», είπε ενθαρρυντικά. «Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα».

«Θα μπορούσα να σας πω πολλά ακόμα. Κάποια, φυσικά, δεν αρμόζουν σε γυναικεία αυτιά—»

Με την ευκολία της μακρόχρονης εξάσκησης, η μισ Μαρπλ χαμήλωσε πεταρίζοντας τα βλέφαρα, και ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ συνέχισε την εξωρραϊσμένη εκδοχή των ηθών ορισμένων φυλών, ενώ η μισ Μαρπλ επέστρεφε στη σκέψη του τρυφερού ανιψιού της.

Ο Ρέιμοντ Γουέστ ήταν ένας πολύ επιτυχημένος συγγραφέας με μεγάλο εισόδημα, και έκανε ευσυνείδητα και καλοσυνάτα ό,τι μπορούσε για να ανακουφίσει τη ζωή της ηλικιωμένης θείας του, η οποία είχε περάσει μια άσχημη πνευμονία τον προηγούμενο χειμώνα και ο γιατρός είχε συμβουλεύσει λιακάδα. Εντελώς αριστοκρατικά, ο Ρέιμοντ είχε προτείνει ένα ταξίδι στις Δυτικές Ινδίες. Η μισ Μαρπλ είχε αντιρρήσεις για το κόστος, την απόσταση, τις δυσκολίες του ταξιδιού και την απομάκρυνση από το σπίτι της στο Σεντ Μέρι Μιντ. Ο Ρέιμοντ τα είχε κανονίσει όλα. Ένας φίλος που έγραφε βιβλίο αναζητούσε ένα ήσυχο μέρος στην εξοχή. «Θα φροντίσει μια χαρά το σπίτι. Καμαρώνει για τη νοικοκυροσύνη του. Είναι αδελφή. Θέλω να πω—»

Είχε σταματήσει, κάπως αμήχανος – αλλά δεν μπορεί, ακόμα και η αγαπητή θεία Τζέιν πρέπει να ήξερε τι είναι μια αδελφή.

Στη συνέχεια αντιμετώπισε τα επόμενα θέματα. Τα ταξίδια δεν ήταν τίποτα σήμερα. Η θεία θα πήγαινε από αέρος – μια άλλη φίλη του, η Νταϊάνα Χόροκς, θα πήγαινε στο Τρινιντάντ και θα φρόντιζε να φτάσει καλά η θεία Τζέιν ως εκεί, ενώ στο Σεντ Ονορέ θα έμενε στο ξενοδοχείο Γκόλντεν Παλμ, το οποίο διεύθυνε το ζεύγος Σάντερσον. Δεν υπήρχαν πιο ευγενικοί άνθρωποι. Θα τη φρόντιζαν εκείνοι. Θα τους έγραφε αμέσως.

Τελικά, οι Σάντερσον είχαν επιστρέψει στην Αγγλία. Οι διάδοχοί τους, όμως, οι Κένταλ, ήταν άνθρωποι πολύ ευγενικοί και φιλικοί και διαβεβαίωσαν τον Ρέιμοντ ότι δε χρειαζόταν να έχει τον παραμικρό ενδιασμό για τη θεία του. Το νησί είχε έναν πολύ κα-

λό γιατρό σε περίπτωση ανάγκης και οι ίδιοι θα είχαν την ηλικιωμένη κατά νου και θα φρόντιζαν να είναι άνετα.

Και φάνηκαν αντάξιοι του λόγου τους. Η Μόλι Κένταλ ήταν μια δαιμόνια ξανθιά, είκοσι και κάτι, που έδειχνε πάντα καλοδιάθετη. Είχε υποδεχτεί θερμά την ηλικιωμένη κι έκανε τα πάντα για να νιώθει εκείνη άνετα. Αλλά και ο Τιμ Κένταλ, ο σύζυγός της, ένας αδύνατος μελαχρινός γύρω στα τριάντα, ήταν η προσωποποίηση της ευγένειας.

Κι έτσι, λοιπόν, σκεφτόταν η μισ Μαριπλ, είχε βρεθεί εκεί, μακριά από τη δριμύτητα του αγγλικού κλίματος, με ένα ωραίο, δικό της μπάνγκαλοου, με φιλικά, χαμογελαστά κορίτσια από τις Δυτικές Ινδίες να την εξυπηρετούν, με τον Τιμ Κένταλ να τη συναντά στο εστιατόριο και να λέει αστεία καθώς τη συμβούλευε για το μενού της μέρας, και με ένα εύκολο μονοπάτι από το μπάνγκαλοου ως την ακροθαλασσιά και την παραλία, εκεί όπου καθόταν σε μια αναπαυτική ψάθινη καρέκλα και κοιτούσε τους λουόμενους. Μάλιστα, βρήκε και κάποιους ηλικιωμένους πελάτες για παρέα. Ο γηραιός κύριος Ρέιφιελ, ο δρ Γκρέιαμ, ο εφημέριος Πρέσκοτ και η αδελφή του, και ο τωρινός ιππότης της, ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ.

Τι άλλο να ζητήσει μια ηλικιωμένη κυρία;

Ήταν βαθιά λυπηρό, και η μισ Μαριπλ ένιωθε ενοχές όταν το παραδεχόταν ακόμα και στον εαυτό της, αλλά δεν ήταν τόσο ικανοποιημένη όσο όφειλε να είναι.

Έκανε μια υπέροχη ζέστη, ναι, τόσο καλή για τους ρευματισμούς της: τα τοπία ήταν πανέμορφα, αν και ίσως... λιγούλακι μονότονα; Τόσο πολλοί φοίνικες. Κάθε μέρα τα ίδια, δε συνέβαινε ποτέ τίποτα. Όχι σαν το Σεντ Μέρι Μιντ, όπου πάντα κάτι έτρεχε. Ο ανιψιός της είχε συγκρίνει κάποτε το Σεντ Μέρι Μιντ με λιμνάζοντα νερά, κι εκείνη είχε υποδείξει αγανακτισμένη ότι κι αυτά, αν τα βάλεις κάτω από ένα μικροσκόπιο, θα παρατηρήσεις πολλή ζωή. Ναι, πράγματι, στο Σεντ Μέρι Μιντ πάντα κάτι έτρεχε. Τα συμβάντα άρχισαν να περνούν το ένα μετά το άλλο από το μυαλό της

μης Μαρπλ: το λάθος στο φάρμακο για τον βήχα της ηλικιωμένης κυρίας Λίνετ, η τόσο αλλόκοτη συμπεριφορά του νεαρού Πόουλγκεϊτ, τότε που η μητέρα του Τζόρτζι Γουντ είχε κατέβει να δει τον γιο της (μα ήταν όντως μητέρα του;), η πραγματική αιτία του καβγά ανάμεσα στον Τζο Άρντεν και τη σύζυγό του. Τόσα ενδιαφέροντα ανθρώπινα προβλήματα, που έδιναν αφορμή για ατέλειωτες ευχάριστες ώρες εικασιών. Μακάρι να υπήρχε κι εδώ κάτι με το οποίο να μπορούσε, τέλος πάντων, να ασχοληθεί.

Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ είχε εγκαταλείψει την Κένυα για τα βορειοδυτικά σύνορα και τώρα διηγούνταν τις εμπειρίες του ως υπολοχαγού. Και δυστυχώς τη ρωτούσε με μεγάλη σοβαρότητα: «Δε συμφωνείτε, λοιπόν;»

Η μακρόχρονη εξάσκηση είχε κάνει τη μισ Μαρπλ ιδιαίτερα έμπειρη όταν βρισκόταν αντιμέτωπη με μια τέτοια κατάσταση.

«Πραγματικά δεν πιστεύω ότι έχω αρκετή εμπειρία ώστε να κρίνω. Πολύ φοβάμαι ότι έζησα μια μάλλον προφυλαγμένη ζωή».

«Και πολύ καλά κάνατε, αγαπητή μου κυρία», αναφώνησε ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ ευγενικά.

«Εσείς είχατε τόση ποικιλία στη ζωή σας», είπε η μισ Μαρπλ, αποφασισμένη να επανορθώσει για την προηγούμενη απολαυστική αφηρημάδα της.

«Δεν ήταν άσχημα», είπε ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ αυτάρεσκα. «Δεν ήταν διόλου άσχημα». Κοίταξε γύρω του επαινετικά. «Αυτό το μέρος είναι υπέροχο».

«Ναι, πράγματι», είπε η μισ Μαρπλ και στη συνέχεια δεν κατάφερε να κρατηθεί και πρόσθεσε: «Αναρωτιέμαι αν συμβαίνει ποτέ τίποτα εδώ».

Ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ την κοίταξε έντονα.

«Φυσικά. Ένα σωρό σκάνδαλα, αυτό δε λέτε; Θα μπορούσα να σας πω...»

Δεν ήταν, όμως, τα σκάνδαλα αυτό που ήθελε στην πραγματικότητα η μισ Μαρπλ. Τα σύγχρονα σκάνδαλα δεν ήταν διόλου ζουμερά. Άνδρες και γυναίκες που άλλαζαν συντρόφους και το δια-

τυμπάνιζαν, αντί να προσπαθούν κόσμια να το κουκουλώσουν και να ντρέπονται βαθύτατα.

«Ακόμα και φόνος έγινε εδώ πριν από ένα-δυο χρόνια. Ένας άνθρωπος που λεγόταν Χάρι Γουέστερν. Έγινε πάταγος στις εφημερίδες. Μπορεί να το θυμάστε».

Η μις Μαρπλ κούνησε το κεφάλι χωρίς ενθουσιασμό. Δεν ήταν του τύπου της εκείνος ο φόνος. Είχε κάνει πάταγο κυρίως επειδή όλοι οι εμπλεκόμενοι ήταν πολύ πλούσιοι. Απ' ό,τι φαίνεται, ο Χάρι Γουέστερν είχε πυροβολήσει τον κόμη Ντε Φεράρι, εραστή της συζύγου του, και πιθανότατα είχε αγοραστεί κι εξοφληθεί ένα καλά οργανωμένο άλλοθι. Μάλλον ήταν όλοι πιωμένοι, και κάπου κάπου υπήρχαν διάσπαρτοι μερικοί ναρκομανείς. Δεν ήταν ιδιαίτερα ενδιαφέροντες άνθρωποι, σκέφτηκε η μις Μαρπλ, αν και το δίχως άλλο ήταν εντυπωσιακοί και ελκυστικοί όταν τους κοιτούσε κανείς. Σίγουρα, όμως, όχι του δικού της γούστου.

«Και αν με ρωτάτε, δεν ήταν ο μόνος φόνος που έγινε εκείνον τον καιρό». Ο ταγματάρχης ένεψε κλείνοντας το μάτι. Εγώ είχα τις υποψίες μου. Οπ! Ορίστε—»

Η μις Μαρπλ έριξε κατά λάθος το κουβάρι με το μαλλί της και ο ταγματάρχης έσκυψε και το σήκωσε.

«Μιας και μιλήσαμε για φόνους», συνέχισε. «Κάποτε συνάτησα μια πολύ περίεργη υπόθεση – όχι ακριβώς προσωπικά».

Η μις Μαρπλ χαμογέλασε ενθαρρυντικά.

«Μια μέρα, ξέρετε, στη λέσχη, μιλούσε πολύς κόσμος, κι ένας τύπος άρχισε να λέει μια ιστορία. Ήταν γιατρός. Ένα από τα περιστατικά του. Ένας νεαρός ήρθε και του χτύπησε την πόρτα μέσα στη νύχτα. Η γυναίκα του είχε κρεμαστεί. Επειδή δεν είχαν τηλέφωνο, ο άνθρωπος έκοψε το σχοινί, έκανε ό,τι μπορούσε κι έπειτα πήρε το αυτοκίνητο κι έτρεξε να βρει γιατρό. Η γυναίκα δεν είχε πεθάνει, αλλά κόντευε να τα τινάξει. Τέλος πάντων, τα κατάφερε. Ο νεαρός φαινόταν πολύ αφοσιωμένος σ' εκείνη. Έκλαιγε σαν μωρό παιδί. Είχε προσέξει ότι φερόταν παράξενα από καιρό, είχε κρίσεις κατάθλιψης και τα λοιπά. Ωραία, λοιπόν,

αυτό ήταν. Όλα έδειχναν εντάξει. Τελικά, ωστόσο, κανέναν μήνα αργότερα, η σύζυγος πήρε υπερβολική δόση υπνωτικών και απεβίωσε. Θλιβερή ιστορία».

Ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ έκανε μια παύση και κούνησε το κεφάλι αρκετές φορές. Μιας και ήταν προφανές ότι θα ακολουθούσαν κι άλλα, η μισ Μαριπλ περίμενε.

«Κι αυτό ήταν, θα έλεγε κανείς. Τίποτα περίεργο. Μια νευρωτική γυναίκα, τίποτα έξω από τα συνηθισμένα. Κανέναν χρόνο αργότερα, όμως, ο γιατρός μας έλεγε ιστορίες με έναν συνάδελφό του, και ο άλλος τύπος τού είπε για μια γυναίκα που είχε προσπαθήσει να πνιγεί, ο άνδρας της την είχε σώσει, είχε φέρει γιατρό, την είχαν συνεφέρει, και μερικές εβδομάδες αργότερα η γυναίκα αυτοκτόνησε εισπνέοντας γκάζι.

»Μεγάλη σύμπτωση δεν ήταν; Η ίδια ιστορία. Και ο δικός μου τύπος είπε: “Είχα κι εγώ ένα παρόμοιο περιστατικό. Ο άνθρωπος λεγόταν Τζόουνς (ή όπως κι αν λεγόταν). Τον δικό σου πώς τον έλεγαν;” “Δε θυμάμαι. Ρόμπινσον, νομίζω. Σίγουρα όχι Τζόουνς”.

»Τέλος πάντων, τα παλικάρια κοιτάχτηκαν και είπαν ότι ήταν πολύ παράξενο. Έπειτα ο δικός μου έβγαλε μια φωτογραφία και την έδειξε στον άλλο γιατρό. “Αυτός είναι”, είπε. “Την επόμενη μέρα πήγα στο σπίτι του για να ελέγξω τα στοιχεία του και πρόσεξα ένα φανταστικό είδος ιβίσκου ακριβώς πλάι στην εξώπορτα, μια ποικιλία που δεν είχα δει ποτέ σε αυτή τη χώρα. Είχα τη φωτογραφική μηχανή στο αυτοκίνητο και τράβηξα μια φωτογραφία. Την ώρα που κατέβαζα το κλείστρο έβγαινε από την εξώπορτα ο σύζυγος, κι έτσι τον τράβηξα κι αυτόν μαζί. Δε νομίζω πως το κατάλαβε. Τον ρώτησα για τον ιβίσκο μα δεν ήξερε να μου πει το όνομά του”. Ο δεύτερος γιατρός κοίταξε τη φωτογραφία. Είπε: “Δεν είναι πολύ καλά εστιασμένη, αλλά θα έπαιρνα όρκο, ναι, πράγματι, είμαι σχεδόν σίγουρος, είναι ο ίδιος άνδρας”.

»Δεν ξέρω αν ακολούθησαν την υπόθεση. Αν το έκαναν, όμως, δεν έφτασαν πουθενά. Φαντάζομαι ότι ο κύριος Τζόουνς ή Ρόμπινσον κάλυψε πολύ καλά τα ίχνη του. Μα δεν είναι αλλό-

κοτη ιστορία; Δε θα πίστευα ότι συμβαίνουν τέτοια πράγματα».

«Εγώ, πάλι, θα το πίστευα», είπε γαλήνια η μισ Μαρπλ. «Είναι σχεδόν καθημερινά».

«Ελάτε τώρα, ελάτε. Είναι δύσκολο να το πιστέψει κανείς αυτό».

«Όταν ένας άνδρας βρίσκει έναν τρόπο που λειτουργεί, δε σταματά. Συνεχίζει».

«Όπως οι νύφες στην μπανιέρα*, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, τέτοια πράγματα εννοώ».

«Ο γιατρός με άφησε να κρατήσω τη φωτογραφία σαν κάτι αξιοπερίεργο...»

Ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ άρχισε να ψαχουλεύει σε ένα παραγμισμένο πορτοφόλι, μουρμουρίζοντας: «Έχω ένα σωρό πράγματα εδώ μέσα, δεν ξέρω γιατί τα κρατάω όλα αυτά...»

Η μισ Μαρπλ πίστευε ότι εκείνη ήξερε. Ήταν κομμάτι του εξοπλισμού του ταγματάρχη. Η εικονογράφηση στο ρεπερτόριο των ιστοριών του. Η ιστορία που μόλις της είχε πει, ή τουλάχιστον αυτό υποπτευόταν, δεν ήταν έτσι αρχικά, την είχε παραφουσκώσει όσο την έλεγε και την ξανάλεγε.

Ο ταγματάρχης ψαχούλευε και μουρμούριζε ακόμα. «Την είχα ξεχάσει τελείως αυτή την υπόθεση. Κι εκείνη ήταν πολύ ωραία γυναίκα, ποιος θα το υποπτευόταν – μα πού... Ποπό, τι θυμήθηκα τώρα, τι ελεφαντόδοντα ήταν αυτά! Πρέπει να σας δείξω—»

Σταμάτησε, έβγαλε μια μικρή φωτογραφία κι έσκυψε να την κοιτάξει προσεκτικά.

«Θέλετε να δείτε τη φωτογραφία ενός δολοφόνου;»

Ήταν έτοιμος να της τη δώσει όταν η κίνησή του ανακόπηκε ξαφνικά. Μοιάζοντας περισσότερο από ποτέ με ταριχευμένο βάρταχο, ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ φάνηκε να καρφώνει τα μάτια

* Με αυτό το όνομα έμεινε γνωστή η υπόθεση του Βρετανού κατά συρροή δολοφόνου Τζορτζ Τζόζεφ Σμιθ (1872-1915), ο οποίος απαχονίστηκε κατηγορούμενος για τη δολοφονία τριών γυναικών. Και τα τρία θύματα είχαν βρεθεί πνιγμένα στην μπανιέρα τους. (Σ.τ.Μ.)

πάνω από τον δεξιό της ώμο, από όπου ακούγονταν να πλησιάζουν βήματα και φωνές.

«Να πάρει και να σηκώσει, θέλω να πω—» Τα έχωσε ξανά όλα μέσα στο πορτοφόλι του και το έβαλε βαθιά στην τσέπη.

Το πρόσωπό του πήρε μια ακόμα πιο σκούρα απόχρωση του μπλάβου, κι έπειτα ο ταγματάρχης φώναξε με δυνατή, επιτηδευμένη φωνή: «Όπως έλεγα, θα ήθελα να σας δείξω εκείνα τα ελεφαντόδοντα· ήταν ο μεγαλύτερος ελέφαντας που σκότωσα ποτέ — γεια σας!» Η φωνή του πήρε έναν κάπως κίβδηλα εγκάρδιο τόνο.

«Καλώς τα παιδιά! Το σπουδαίο κουαρτέτο — Χλωρίδα και Πανίδα. Είχατε καμιά τύχη σήμερα;»

Τα βήματα που ακούγονταν να πλησιάζουν πήραν τη μορφή τεσσάρων πελατών του ξενοδοχείου, τους οποίους η μισ Μαργλ γνώριζε ήδη εξ όψεως. Επρόκειτο για δύο παντρεμένα ζευγάρια και παρ' ότι η μισ Μαργλ δεν είχε μάθει ακόμα τα επίθετά τους, γνώριζε ότι ο μεγαλόσωμος άνδρας με τα φουντωτά, πυκνά μαλλιά άκουγε στο όνομα Γκρεγκ και η χρυσομαλλούσα γυναίκα, η σύζυγός του, ήταν γνωστή ως Λάκι, και ότι το άλλο ζευγάρι, ο μελαχρινός αδύνατος άνδρας και η ωραία, αλλά κάπως αργασμένη γυναίκα, ήταν ο Έντουαρντ και η Έβελιν. Η μισ Μαργλ είχε μάθει ότι ήταν βοτανολόγοι κι επίσης ότι ενδιαφέρονταν για τα πουλιά.

«Την παραμικρή», είπε ο Γκρεγκ. «Η, τουλάχιστον, δε σταθήκαμε τυχεροί ώστε να βρούμε αυτό που αναζητούσαμε».

«Δεν ξέρω αν γνωρίζετε τη μισ Μαργλ. Να σας συστήσω: ο συнтаγματάρχης και η κυρία Χίλινγκντον, ο Γκρεγκ και η Λάκι Ντάισον».

Τη χαιρέτησαν ευγενικά και η Λάκι είπε δυνατά ότι θα πέθαινε αν δεν έβρισκε κάτι να πει, και μάλιστα αμέσως.

Ο Γκρεγκ έκανε νόημα στον Τιμ Κένταλ, ο οποίος καθόταν λίγο πιο πέρα με τη σύζυγό του και μελετούσαν τα λογιστικά βιβλία τους.

«Τιμ! Φέρε μας κάτι να πιούμε». Απευθύνθηκε στους άλλους. «Κοκτέιλ με ρούμι;»

Συμφώνησαν.

«Το ίδιο κι εσείς, μισ Μαργλ;»

Η μις Μαρπλ ευχαρίστησε, μα είπε ότι θα προτιμούσε λίγο φρέσκο λάιμ.

«Φρέσκο λάιμ τότε», είπε ο Τιμ Κένταλ, «και πέντε κοκτέιλ με ρούμι».

«Θα κάτσεις μαζί μας, Τιμ;»

«Πολύ θα το 'θελα. Μα πρέπει να κανονίσω τους λογαριασμούς. Δεν μπορώ να τα φορτώσω όλα στη Μόλι. Παρεμπιπτόντως, απόψε έχουμε την μπάντα με τα κρουστά».

«Τέλεια», φώναξε η Λάκι. «Να πάρει», μόρφασε, «είμαι γεμάτη αγκάθια. Ο Έντουαρντ με έσπρωξε επίτηδες πάνω σε έναν αγκαθωτό θάμνο!»

«Είχε υπέροχα ροζ λουλούδια», είπε ο Χίλινγκτον.

«Και υπέροχα μακριά αγκάθια. Έντουαρντ, είσαι ένα σαδιστικό κτήνος».

«Όχι σαν εμένα», είπε ο Γκρεγκ με πλατύ χαμόγελο, «που είμαι η προσωποποίηση της ανθρώπινης καλοσύνης».

Η Έβελιν Χίλινγκτον κάθισε πλάι στη μις Μαρπλ και της έπιασε την κουβέντα με χαλαρό, ευχάριστο τρόπο.

Η μις Μαρπλ άφησε το πλεκτό στην ποδιά της. Αργά και με κάποια δυσκολία, λόγω των ρευματισμών στον λαιμό, γύρισε το κεφάλι πάνω από τον δεξιό της ώμο για να δει πίσω της. Λίγο πιο πέρα ήταν το μεγάλο μπάνγκαλου στο οποίο έμενε ο πλούσιος κύριος Ρέιφιελ. Μα έδειχνε έρημο.

Απάντησε κατάλληλα στα σχόλια της Έβελιν (αλήθεια, πόσο ευγενικά της φέρονταν όλοι!), όμως τα μάτια της μελετούσαν σκεπτικά τα πρόσωπα των δύο ανδρών.

Ο Έντουαρντ Χίλινγκτον φαινόταν καλός άνθρωπος. Ήσυχος, μα πολύ γοπτευτικός... Και ο Γκρεγκ, μεγαλόσωμος κι εύθυμος, έδειχνε χαρούμενος. Της φάνηκε ότι εκείνος και η Λάκι ήταν Καναδοί ή Αμερικανοί.

Κοίταξε τον ταγματάρχη Πάλγκρεϊβ, ο οποίος δεν είχε πάψει να προσποιείται μια αξιοπρόσεκτη εγκαρδιότητα.

Ενδιαφέρον...

*Οι συζητήσεις είναι πάντα επικίνδυνες,
όταν κάποιος έχει να κρύψει κάτι.*

Η μις Μαρπλ δεν απολαμβάνει και τόσο πολύ τις διακοπές της στην Καραϊβική. Σίγουρα, η ζέστη και ο ήλιος κάνουν καλό στους ρευματισμούς της και το θέρετρο είναι σωστός Παράδεισος. Αλλά αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα: στον Παράδεισο δε συμβαίνει ποτέ τίποτε.

Ο ταγματάρχης Πάλγκρεϊβ δίπλα της, που της διηγείται ιστορίες από τα χρόνια του στον στρατό, αυξάνει την πλήξη της. Όσπου αρχίζει να της λέει για έναν δολοφόνο που παραμένει ακόμη ασύλληπτος. Πάνω στο καλύτερο, όμως, η προσοχή του αποσπάται. Και την άλλη μέρα είναι πια νεκρός...

Η μις Μαρπλ είναι σίγουρη πως δεν πρόκειται για σύμπτωση. Και δε θα ηρυσάσει αν δε βρει τον δολοφόνο. Επιτέλους, αυτές οι διακοπές αρχίζουν ν' αποκτούν κάποιο ενδιαφέρον!

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23571

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ